

START VAN DE KOERS, NOG 200 KILOMETER

Louis:

Goedemiddag, dames en heren en welkom op deze lentedag. Hoewel lente? Zoals u kan zien op deze helikopterbeelden regent het hier aan de aankomststreep en wapperen de vlaggen hevig in de wind. Maar hierdoor zullen de renners zich niet laten afschrikken, wees maar zeker. We vragen ons af, net als u neem ik aan, wie er zal winnen vandaag. Wel, alle favorieten staan aan de start en er zijn ook een paar gevaarlijke outsiders. Onmogelijk om daar nu al uitspraken over te doen, we zullen het moeten afwachten. Eén ding is zeker: het zal een fel bevochten wedstrijd worden. Elke renner wil deze roemrijke voorjaarsklassieker wel op zijn palmares. Over enkele uren kennen we de ontknoping. Bedankt om op ons af te stemmen, dames en heren, ik zou zeggen, maak het gezellig in uw zetel en geniet van deze prachtige wielerdag. Wij zijn over enkele ogenblikken bij u terug, na deze boodschappen.

Geld, zakdoek, sigaren en sleutels, deze heilige viervuldigheid moet ik in mijn zakken hebben zitten voor ik vertrek of het komt niet goed. Tegenwoordig vergeet ik zoveel. In het sigarenkistje op de kast in de woonkamer zit nog een briefke van vijfhonderd frank, dat moet volstaan. De bobbel in mijn broek is een zakdoek en sigaren voel ik in de rechterzak van mijn stofjas zitten. En sleutels heb ik vandaag uitzonderlijk niet nodig. Dus, ik ben klaar. Of nee, dju toch, ik wist

dat ik iets ging vergeten. Het schriftje. Natuurlijk. Zonder het schriftje zou ik niet ver geraken. Waar ligt dat nu weer? Heb ik het boven laten liggen? Of op de secretaire? Juist of juist? Ja, proficiat, jongen, hier ligt het. Goed nagedacht! Hoe gaan we dat meenemen? Steek het weg in het achterzakje van uw wielertuitje dat ge onder uw stofjas aan hebt. Kom op, nu nog de wandelstok uit de paraplubak pakken, de voordeur voorzichtig opendoen, naar buiten stappen en de deur geruisloos weer dichttrekken. Voilà. Ze heeft mij niet gehoord. Geen haar op mijn kaal hoofd die daaraan twijfelt. Kom, we zijn weg.

Louis:

Welkom terug, dames en heren, we vallen meteen met de deur in huis want onze man op de motor meldt ons dat er een eerste aanvaller gesignaleerd is. Van bij het startschot zou er een renner van de Soloploeg gedemarreerd zijn. Verdere informatie ontbreekt nog voorlopig. Dit is natuurlijk wel erg vroeg, we kunnen alleen maar gissen naar de motieven van deze vroege vogel. Is hij uit op de aandacht van de televisiecamera's? Is het een tactische zet van zijn ploegleider? Hoopt hij dat er snel enkele renners zullen aansluiten? Ons lijkt het op dit moment vooral op een wanhoopspoging want het is nog ver tot aan de meet, nog heel ver. Zeker als je alleen bent.

PAASZONDAG

1988

Merde, het lukt weer niet. John beseftte dat hij een hele tijd roerloos in zijn tuin had gestaan met zijn blik op oneindig. Dat moest nogal een zicht geweest zijn. Een stilleven van een oude, kalende man omgeven door gras, enkele bomen en een muur. Hij had weer eens geduldig geprobeerd dat ene gevoel op te wekken waar hij zo van genoot. Een gelukzalige tinteling die begon aan de achterkant van zijn hoofd, in zijn kruin, net op die plek waar nog haar stond, en die zich als een lopend vuurtje verspreidde over zijn ruggenwervel en over zijn armen. Dan voelde hij zijn hele lijf ontspannen en ervoer hij een zalige lichtheid in zijn hoofd, zeker tien stellen lang. Hij vond dat een verwennerij van de bovenste plank, daar kon geen sigaar of stuk crème au beurre-gebak tegenop. Er was maar één probleem en dat was redelijk essentieel: hij kon het gevoel niet op commando te voorschijn toveren. Soms kwam het, vaak kwam het niet. Hij had in de loop van zijn lange leven geleerd dat hij het gevoel kon proberen opwekken door te beginnen dagdromen. Diep in een dagdroom, ver weg van het leven van alledag, daar ergens lag de bron van die hemelse tintelingen. Hoe ouder hij werd, hoe vaker hij zich afzonderde naar een stille plek. Dan sloot hij zijn ogen en liet hij zijn dromen de vrije loop. Elke zeldzame keer dat het hem lukte het gevoel op te wekken was voor hem een gewonnen punt in zijn eeuwigdurende wedstrijd met de dagelijkse realiteit. Daar kon hij enorm van nagenieten, soms een halve dag lang. Maar veel vaker liet de tinteling op zich wachten en bleef zijn hele lichaam in kramp, hoe hard hij ook

probeerde. Dan trok de werkelijkheid aan het langste eind, net zoals nu.

Hij had een porseleinen bord vast waar zorgvuldig afgeknabbelde kaaskorstjes op lagen, de restanten van de broodmaaltijd van die middag. Elke dag wierp hij de restjes in zijn tuin. Voor de vogels. Op de muur achteraan de tuin zag hij een merel die op vinkenslag zat tot John eindelijk die in kleine stukjes gesneden lekkernij weg zou gooien.

‘Patience, vogel. Het is een schone zaak’, mompelde hij.

‘Pa, ge weet toch nog dat ze straks allemaal komen hè?’ De stem van zijn vrouw Lucie. ‘Onze Guido, onze Leo, ons Christiane en onze Tony? En al hun gasten komen ook mee. Ik ga nu gehakt halen bij de Muys, dan maak ik balletjes met krieken voor vanavond. Moet ik voor u nog iets meebrengen? Komt ge nog toe met uw pruimen?’ John antwoordde niet. Het was door de jaren heen - ze zijn bijna zestig jaar getrouwd - een afspraak geworden dat zijn zwijgen een stille goedkeuring was. Carte blanche om te doen en laten wat ze wou. Zo moest hij geen energie verspillen aan het uitspreken van overbodige woorden. Want dat kon hem toch zo moe maken. Ze kon toch zelf kijken of er nog pruimen waren? Hoe moest hij dat nu inschatten vanuit de tuin? Toen John enkele tellen later in de richting van haar stem keek om te controleren of zijn stilzwijgende boodschap goed was overgekomen, zag hij haar niet.

Waarschijnlijk was ze nu zelf, hardop, de pruimen in de fruitmand aan het tellen.

John wierp met een stoeve armbeweging de kaaskorstjes op de gazon en zette het bord op de vensterbank van het keukenraam. Hij tastte in de rechterzak van zijn blauwe stofjas en vond een pakje sigaren en een aansteker. Hij nam het pakje vast, tikte met de wijsvinger op de onderkant, zodat er één sigaar naar boven kwam. Hij nam die vast met duim en wijsvinger en stak hem tussen zijn lippen. Met zijn andere hand zette hij vlam in de aansteker en hij mikte met zijn mond naar het vuur. De sigaar lichtte op. Hij nam een lange trek, liet de rook zonder te inhaleren in zijn mond rondzweven en blies een slanke, elegante rookpluim in de richting van de merel, aan de andere kant van de tuin. Die antwoordde met melodieuus gezang. In de verte deed een lentebriesje in de populieren een bijdrage aan de conversatie.

Lucie zou zeker een half uur het huis uit zijn. Niet dat de Muys ver was, helemaal niet, het lag op de splitsing van hun straat met de Jos De Swertstraat, hoogstens honderd meter verder. Maar op haar tempo zou het toch vijf minuten duren eer ze er zou zijn. Dan inkopen doen en kletsen over van alles en niets en zeven minuten teruglopen. Dat duurde langer want ze was dan zwaarder geladen. Waarschijnlijk liep ze dan ook nog een buurvrouw tegen het lijf aan wie de laatste roddels moesten verteld worden. Ik heb nu tijd, wist John. Tijd

om op het toilet te gaan zitten om te proberen te *gaan*. Hij legde de half opgerookte sigaar naast het bord op de vensterbank. Die zou vanzelf doven en dan kon hij die later helemaal oproken. Aan verspilling deed hij niet. Hij slofte naar het toilet dat zich in de veranda bevond, zeven passen verder. Voor hij de deur van het toilet open trok, keek hij de tuin in. De merel was de kaaskorstjes aan het oppikken.